

Vänsterpress om presidentvalets 2:a omgång i Frankrike 2017

Andra omgången av det franska presidentvalet ägde rum 7 maj mellan Emmanuel Jean-Michel Frédéric Macron, som kandiderade för ”rörelsen” *En Marche!*, och den högerextrema nationalisten Marion Anne Perrine ”Marine” Le Pen, partiledare för *Front National*. Segrade gjorde Macron, med nära 2/3 av rösterna. Artiklarna nedan diskuterar valresultatet och vad det kan föra med sig.

Se även:

[Vänsterpress om 1:a omgången av presidentvalet i Frankrike 2017](#)

[Vänsterpress: Inför 2:a omgången av presidentvalet i Frankrike](#)

MF 12/5 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Många frågetecken kring Macrons politik</i>	1
Flamman	3
<i>Le Pens leende</i>	3
Internationalen	4
<i>Med Macrons politik blir det Le Pen nästa gång</i>	4
<i>Vi i måste bygga ett motstånd!</i>	6
Offensiv	6
<i>Frankrike efter Macrons valseger</i>	6
Revolution	10
<i>Frankrike: Bankiren vann – nu måste Upproriska Frankrike mobilisera!</i>	10

Arbetaren

Många frågetecken kring Macrons politik

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 10/5 2017

Frankrikes nya president heter som väntat Emmanuel Macron. Men valdeltagandet i den andra och avgörande omgången blev lågt och många undrar nu vilken typ av politik som kommer att drivas framöver. Macron beskrivs som allt från en mittenpolitiker till en klassisk nyliberal.

Sänkta skatter och avregleringar på arbetsmarknaden för att underlätta företagande. Samtidigt bidrag till arbetsköpare som anställer personer i socialt utsatta områden och satsningar på miljön. Den tidigare bankmannen och före detta finansministern Emmanuel Macron har själv sagt att han varken tillhör vänstern eller högern. Han blir nu Frankrikes yngste president, 39 år gammal.

Med 66 procent av rösterna mot den högerradikala kandidaten Marine Le Pens 34 procent kan inte segern beskrivas som annat än stor. Samtidigt var valdeltagande lågt. Många väljare stannade hemma i besvikelse över de båda kandidaternas politik.

– Valet stod mellan en liberal frihetlig hållning och en auktoritär nationalistisk, och där var det framför allt två grupper som inte kände igen sig i något av dem. Dels den traditionella vänstern, men också den klassiska borgerligheten, ingen av dessa hade någon kandidat att välja på, säger Marie Demker, professor i statsvetenskap vid Göteborgs universitet, som följt det franska valet noga, till Arbetaren.

Inför den andra valomgången befarade många att besvikna vänsterväljare skulle lockas över till Marine Le Pen och hennes Front National. Men valundersökningar visade tvärtom att många av dessa struntade i att rösta, eller som en protest mot det högerradikala partiet valde Macron som det minst dåliga alternativet.

– Sedan var det naturligtvis många som röstade på Macron, inte för hans politik, utan för att de ville stå upp för hans demokratiideal, säger Marie Demker.

Hon tror nu att den nya presidenten kommer att jobba hårt för ett fortsatt nära samarbete med Tyskland och förbundskansler Angela Merkel. Emmanuel Macron själv beskriver valet av honom som president som ”en seger för ett starkt och enat Europa”. Något som fick flera EU-vänliga politiker i unionen att dra en lättnadens suck. Hade Le Pen vunnit skulle frågan om ett franskt utträde ut EU, liksom Brexit, tagit fart på allvar.

– Emmanuel Macron vill ju att Frankrike ska spela en drivande roll i EU, säger Marie Demker.

Vad kan vi mer förvänta oss att han kommer driva för politik?

– Han vill ju se mer av frihandel och genomföra en ökad rörlighet på arbetsmarknaden med flera lättnader i lagstiftningen. Samtidigt har han också sagt att han vill genomföra en breddad socialförsäkring för dem som har det sämst ställt.

Juliana Gristelli, lärarstudent, kulturpolitisk talesperson för Vänsterpartiet i Stockholms stad och aktivist i vänsterpresidentkandidaten Jean-Luc Mélenchons rörelse France Insoumise i Sverige, säger att det är glädjande att de franska väljarna sa nej till Nationella fronten i den andra valomgången.

– Samtidigt är detta det enda som kan firas. Socialistpartiet är direkt ansvarigt för att Frankrike får en nyliberal högerpolitik de kommande fem åren i Frankrike. Problemet är att det är just denna politik som drabbar de fattiga och skyddar de rika som länge har gett näring till konkurrensrovdraft och främlingsfientlighet.

Socialistpartiet är direkt ansvarigt för att Frankrike får en nyliberal högerpolitik de kommande fem åren i Frankrike.

Juliana Gristelli, aktivist i Mélenchons rörelse France Insoumise i Sverige

Juliana Gristelli menar att Socialistpartiets kandidat Hamon föredrog att ta risken att Frankrike skulle få en högerextremistisk eller en nyliberal högerpresident i stället för att stödja vänsterkandidaten Mélenchon.

– Mélenchon hade verkliga chanser att gå till andra valomgången då han låg på cirka 20 procent i opinionssiffrorna. Då hade Frankrike idag kanske fått en vänsterprogressiv president, säger Juliana Gristelli.

Vänsterdebattören och den socialdemokratiske redaktören Göran Greider kallar valresultatet bräckligt och menar att många tycks ha röstat mot Le Pen snarare än för Macrons politik. Nu tror han att det kommande parlamentsvalet kan bli avgörande inte bara för vilken politik som kommer att föras i Frankrike framöver, utan också för hela vänsterns framtid.

– Det kan ju bli en vänstervåg. Många vänsteranhängare hade ingen bra kandidat att rösta på i den sista omgången och det kan mycket väl bli så att hela Socialistpartiet spricker, då har vänstern i landet en jättemöjlighet. För det finns ett stort missnöje med marknadsliberalismen, försämringen av arbetsrätten och de nedmonteringar som skett i landet de senaste åren. Jag tror det kommande valet kommer att stå mellan vänster- och högerpopulism, säger Göran Greider till Arbetaren.

Anna Sundström är generalsekreterare på Olof Palmes internationella center, som bland annat jobbar med internationellt fackligt utvecklingsarbete, och hon är både lättad och bekymrad efter valet.

– Det är naturligtvis oerhört glädjande att den stora majoriteten ändå röstade för en Europavänlig politik och inte på Le Pen och stängda gränser. Samtidigt blir parlamentsvalet i juni en riktig rysare, det är först där vi får se vilket stöd Macron får för sin politik, säger hon.

Han har ju lovat mer avreglering på arbetsmarknaden. Hur ser du från ett fackligt håll på det?

– Jag tänker fortfarande att det är mycket vi inte vet och där får vi vänta och se. Men på vissa sätt är det franska arbetsmarknaden ganska gammalmodig där det skulle kunna vara positivt med vissa förändringar.

– Men valet har visat att arbetarrörelsen står inför en stor utmaning. Socialdemokratin och de stora fackliga organisationerna måste ta det på allvar, att Le Pen trots allt ökade så pass mycket. Vi måste bli tydligare och formulera en politik. För det är många av våra klassiska väljare som gått över till Nationella Fronten. Arbetarrörelsen måste bli folkets röst igen.

Anna Sundström säger också att många av hennes fackliga kollegor i Frankrike resonerar likadant efter valet och att flera av dem sagt sig vara trötta på de traditionella partierna som ställde upp i valet.

Efter att Macron tillträtt posten som president senast den 15 maj väntar ytterligare en tuff strid med valet till landets parlament som sker i två omgångar den 11 respektive 18 juni. Först där avgörs om Macron kommer att få parlamentariskt stöd som räcker för att driva igenom sin politik.

Marine Le Pen och hennes partikamrater sade efter förlusten, där de trots allt fick fler röster än någonsin i ett presidentval, att de nu kommer att storsatsa på parlamentsvalet för att vinna så många platser som möjligt.

– Nationella Fronten måste gå igenom en djup förnyelse för att kunna fånga det historiska tillfället och möta förväntningarna hos det franska folket, sade Marine Le Pen i talet där hon samtidigt erkände sig besegrad.

Flamman

Le Pens leende

Jonas Elvander

Flamman 11/5 2017

Emmanuel Macron vann en betryggande seger. Ändå var det Marine Le Pen som firade i söndags.

Emmanuel Macron vann till sist med en större majoritet än vad flera opinionsmätningar hade förutsett, med strax över 66 procent av rösterna mot Marine Le Pens 34 procent. Det var långt ifrån Jaques Chiracs 82 procent mot Jean-Marie Le Pen 2002, men mer än vad många hade befarat. Valdeltagandet var som väntat lågt, bara omkring 65 procent röstade vilket innebär det lägsta valdeltagandet sedan 1969. Dock gick tillräckligt många av de röstande åt rätt håll för att Le Pen inte skulle komma i närheten av makten. En av anledningarna kan ha varit den TV-sända debatten som hölls mellan de båda kandidaterna förra torsdagen.

Katastrofdebatt

Debatten räknas allmänt som ett lågvattenmärke för tv-sänd politisk journalistik och påminde på flera sätt om duellerna mellan Hillary Clinton och Donald Trump. En mästrande och nedlåtande Macron och en hånfull och insinuant Le Pen avbröt ständigt varandra och reducerade debattledarna till blyga läktaråskådare. För den vanliga TV-tittaren kändes det mer som att bli vittne till en trafikolycka än en presidentvalsdebatt.

Båda kandidaterna var måna om att framställa sig som varande bortom höger-vänster-skalan: Le Pen i klassisk fascistisk anda och Macron i postpolitisk teknokratisk sådan. Le Pen gjorde det märkliga valet att gå till hård populistisk attack mot Macron i ett uppenbart försök att locka över Mélenchon-väljare i stället för att tona ned populismen och den ekonomiska suveränismen till förmån för osäkra Fillon-väljare. Det gjorde att hon trasslade in sig i obegripliga resonemang om dubbla valutor medan hon fumlade med sina manuspapper och fick Macron att framstå som en tålmodig ekonomilärare.

Mot slutet av debatten blev Le Pens desperation uppenbar: med ett smått vansinnigt leende försökte hon utmåla Macron som François Hollandes arvtagare och nedlät sig till att foga in små hånfulla kommentarer mellan hans pauser. Det var svårt att se någon väljargrupp som skulle kunna ha övertygats av hennes prestation utöver de redan frälsta och valutgången kan mycket väl ha avgjorts där och då.

Nationella Frontens seger

På söndagskvällen hade Marine Le Pen dock åter ett leende på läpparna och av hennes presskonferens att döma var det lite som tydde på att hon hade förlorat valet. Hon deklarerade glatt att det franska folket hade utsett Nationella Fronten till främsta oppositionsparti och lovade att fortsätta kampen i de kommande parlamentsvalen. Sedan gick hon ned från podiet för att dansa med firande anhängare. Trots nederlaget har hon och hennes väljare all anledning att jubla.

Le Pens 34 procent motsvarar nästan 11 miljoner röster. Det är dubbelt så många som hennes far fick 2002. Mellan första och andra omgången vann hon över tre miljoner nya röster. Av dessa kom en mindre del än väntat från Jean-Luc Mélenchons väljare. Ungefär hälften av hans anhängare stödde Macron medan en tredjedel avstod eller lade ogiltiga röster. Den största gruppen av nya väljare kom som väntat från högerkandidaten François Fillons läger. I fransk media handlade debatten inför söndagens val nästan uteslutande om hur många Mélenchon-väljare som skulle avstå och det omoraliska i deras beteende. Att nästan lika många Fillon-väljare valde att aktivt stödja Le Pen verkar uppenbarligen inte ha ansetts lika problematiskt.

För ett parti som Nationella Fronten är 34 procents stöd i en andra presidentvalsomgång allt annat än en förlust. Partiet grundades 1972 som reaktion på Algeriets befrielsekrig och 68-rörelsen av grupper med nära band till såväl nyfascistiska koloniala organisationer såsom OAS som pétainister som var aktiva kollaboratörer under Vichy-regimen. Det är med andra ord en rörelse av en annan kaliber än många andra i dag aktiva högerpopulistiska grupper. Att låta ett sådant parti få kontroll över militär och polisväsende vore förödande.

Dock är det inte mycket som garanterar att det inte kan bli verklighet redan om fem år. Emmanuel Macron har lovat att sätta en aggressiv nyliberal politik redan i sommar som ska fullborda de arbetsmarknadsreformer som han hjälpte till att driva igenom under Hollandes styre. Även om arbetslösheten skulle minska kortsiktigt kommer resultatet att bli ökad otrygghet. Till skillnad från länder som Sverige är sambandet mellan den typen av reformer och ett ökat stöd för högerextrem politik i Frankrike närmast kausalt. Jean-Luc Mélenchons val att inte öppet stödja Macron handlade om att inte verbalt legitimera en politik som av all statistik att döma kommer att gynna extremhögern. Det var viktigt att Macron vann, men det var också viktigt att han inte gjorde det med en alltför stor marginal. Enligt en undersökning var det totala antalet väljare som röstade på honom av övertygelse bara 10 procent. Som journalisten François Ruffin skrev i ett öppet brev till den ännu icke valde Macron tillträder han som en ”redan hatad president”.

Viktiga parlamentsval

Samtidigt fortsätter Marine Le Pen sitt projekt att tvätta sitt parti rumsrent för att bredda den redan växande väljarbasen. På söndagskvällen togs nästa steg när hon meddelade att partiet kommer ändra både namn och logga.

Nu återstår de viktiga parlamentsvalen nästa månad. Det bästa sättet att hindra Nationella Fronten från att nå makten i nästa presidentval är att göra det omöjligt för Macron att regera de kommande fem åren. Enligt en undersökning vill 61 procent av de tillfrågade inte att Macron ska få en egen majoritet. Macrons rörelse En Marche! leder knappt i mätningarna. Men om Mélenchons rörelse la France insoumise får tillräckligt stort stöd kan det leda till just det. Vilket antingen kraftigt skulle försvaga Macrons presidentskap eller leda till nyval.

Internationalen

Med Macrons politik blir det Le Pen nästa gång

Emma Lundström

Internationalen 10/5 2017

Presidentvalet i Frankrike har framställts som en vattendelare, en måttstock för vart Europa är på väg. Med normaliserade rasister, marscherande fascister och nazister, med terroristattacker och ökande samhällsklyftor, segregation och rädsla var valet mellan Emmanuel Macron och Marine Le Pen ett val om Europas framtid. På ett plan. Det var ett val mellan en

mittenhögerkandidat och en kandidat från extremhögern. Ett val där nyliberalism, globalisering och EU-förespråkande ställdes mot rasism, nationalism och EU-motstånd.

När Macron nu har vunnit med 66 procent mot Marine Le Pens 34 procent, ses det som en seger mot populismen, en seger för EU och för mittenpolitiken. Macron är den unge hjälten som ska "försvara Frankrike och Europa", som han sade i sitt segertal. Genom att vara varken höger eller vänster ska han "se till" så att de franska väljarna inte röstar på "ytterligheter" framöver. I presidentvalet var han den sista utposten mot Le Pen. Men hans politik riskerar att få hennes Nationella Fronten att växa ännu mer och hon har redan börjat fila på strategierna.

När valet står mellan att slå upp en brandvägg mot rasismen och att markera mot den marknadsliberala politiken, borde brandväggen alltid vara viktigare. Extremhögern fick historiskt höga siffror i valet, trots att det var det lägsta valdeltagandet på över 40 år. Nästan en tredjedel av väljarna valde varken Macron eller Le Pen. 12 miljoner valde att inte rösta, 4,2 miljoner röstade blankt.

Eftersom det inte fanns någon vänsterkandidat kvar att välja på i den slutgiltiga valomgången var Macron det enda alternativet för vänstern. Eller att lägga ned sin röst. Innan valet riktades anklagelser mot vänsterkandidaten Mélenchons anhängare om att många av dem kanske skulle komma att lägga sin röst på Le Pen. En märklig profetia som inte slog igenom. Däremot röstade en betydande del av högerkandidaten François Fillons anhängare på Le Pen, eller stannade hemma.

De ur vänstern som röstade blankt eller valde att stanna hemma, trots hotet från Le Pen, kunde förmodligen inte få sig till att rösta på en kandidat som har varit en katastrof för arbetarna.

Macron kommer från en borgerlig familj och arbetade som kapitalförvaltare och högre tjänsteman innan hans mentor François Hollande gjorde honom till biträdande stabschef och senare ekonomi- och industriminister, 2014. Som ekonomiminister i Hollandes regering var Macron ansvarig för att beröva arbetarna svårvunna rättigheter. När han lämnade regeringen 2016 var det på grund av att han inte tyckte att de företagsvänliga reformerna gick tillräckligt långt.

Han startade sin rörelse "En Marche!" för ett år sedan och gick till val på en röra av hängiven marknadsliberalism och aningen vänsterinfluerad socialpolitik, på löften om fri marknad, att lätta på arbetslagstiftning, förbättra utbildning i fattiga områden och utöka skyddet för egenföretagare. Han har aldrig varit varken vänster eller socialdemokrat men han gav stöd till Grekland när landet ansattes som hårdast av Trojkan, främst för att han inte ville att landet skulle lämna EU. Han talar nu om att ena ett splittrat land, men hans mittenhögerpolitik bryter egentligen inte med någonting. Det ryktas dessutom att han planerar att göra Internationella valutafondens chef, Christine Lagarde, till landets nya premiärminister.

Över tre miljoner människor är arbetslösa i Frankrike. Landet befinner sig i undantagstillstånd och ekonomisk stagnation. Situationen fick folket att straffa ut de traditionella partierna i presidentvalet. Att Emmanuel Macron skulle vara ett hopp för Europa bara för att han är "den yngsta presidenten i Frankrike någonsin" och för att han "går bortom vänster/högeruppdelningen" är genuint naivt att tro. Det enda som kan hjälpa Frankrike nu är organisering underifrån. En massrörelse som tvingar Macron att göra reformer för folket, inte emot det. Som får honom att fatta att kapitalets globalisering är destruktiv och att han bäddar för Le Pen om han fortsätter att underminera arbetarnas rättigheter. Att åtstramningar, avregleringar och privatiseringar bara leder till ökat välstånd för de få, medan de driver flertalet i famnen på rädsla, frustration och hat.

Hollande var ett enda stort svek mot den vänster som hjälpte honom till makten. Macron är bara sista utposten innan högerextremismen tar vid. Han är inte hoppet. Det enda vi har att

hoppas på är en rörelse snett underifrån, från vänster. En rörelse som inte låter fascister och rasister vinna.

Vi i måste bygga ett motstånd!

Philippe Poutou

Internationalen 10/5 2017

Följande uttalande gjordes av Philippe Poutou från Nouveau Parti Anticapitaliste (NPA) efter den andra omgången av det franska presidentvalet.

Vi är glada över att Marine Le Pen från Nationella Fronten inte segrade. För oss kommer Nationella Fronten aldrig att bli ett parti som alla andra. Frånsett några demagogiska sociala krav, går dess program helt ut på att förstöra våra demokratiska, fackliga och sociala rättigheter. Dess program går ut på att splittra arbetarklassen genom att spä på rasistiskt hat och öka diskrimineringen mot människor med invandrarbakgrund, för att på så sätt skona den grupp som verkligen bär ansvaret för fattigdomen och arbetslösheten. Idag har Nationella Frontens kandidat förlorat, och det är bra.

Segraren blev istället bankiren Emmanuel Macron, som helt omfamnar sin föregångare François Hollandes politik. Som minister i Hollandes regering genomdrev Macron lagar för social nedskärning och inskränkning i arbetsrätten, vilket mötte stora protester på gatorna. Som president kommer Macron intensifiera den liberala kontrarevolutionen och rastlöst fortsätta en nedskärningspolitik som drabbar stora folklager, men sägs gynna den fria marknaden, arbetsmoralen och budgetbalansen.

Hans program går ut på att avskaffa 35-timmarsveckan, bryta ner socialförsäkringssystemet, minska antalet offentligtanställda, och försämra arbetsrätten ännu mer. Det är exakt den politik som kommer att lägga grund för Nationella Frontens fortsatta framväxt.

Vi måste därför förbereda oss för nya strider, och ena motståndet mot ångvälden Macron, som har förklarat att han vill styra genom dekret för att driva igenom sitt antisociala program. En tid av strider ligger framför oss, och det krävs en fullskalig mobilisering för att vända maktförhållandena och bygga en enad front som kan försvara våra sociala och demokratiska rättigheter. Redan nu har fackförenings- och andra aktivister börjat förbereda sig att svara med demonstrationer och strejker.

Inför denna konfrontation behöver vi en politisk kraft som kan organisera vår klass mot cheferna och kapitalisterna. Ett kämpande parti, fast förankrat i vardagens strider, som inte räds att utmana kapitalismens ägandeförhållande, som försvarar behovet att bryta med nationella och Europeiska institutioner. Ett feministiskt, ekologiskt, internationalistiskt parti som står för en revolutionär förändring av samhället. Och det är bråttom.

Philippe Poutou Montreuil, 7 maj 2017

Översättning: Per Leander

Offensiv

Frankrike efter Macrons valseger

Per Olsson

Offensiv 10/5 2017

Emmanuel Macron är Frankrikes nye president. I presidentvalets andra avgörande omgång fick Macron 66,06 procent av rösterna mot 33,94 procent för högerpopulistiska Nationella frontens Marine Le Pen.

Det är glädjande att högerpopulisten Le Pen inte vann, men Macron kan inte räkna med någon smekmånad. De nedskärningar som han vill genomföra möttes redan dagen efter valet av demonstrationer, och bland demonstranterna fanns även de som röstat på honom.

En stor del av borgerligheten världen över drog efter valet en suck av lättnad och de så kallade marknaderna välkomnade Macrons seger.

I Sverige gratulerade en överförtjust näringsminister Mikael Damberg (S) ”vännen Macron som genom att närma sig den politiska mitten” hittat ett vinnande recept för dagens krisande socialdemokrati.

Göteborgs-Posten, som numera på ledarsidan låter som ett eko av SD och Le Pen, hyllade också Macron och beskrev hans seger som ”en framgång för öppenhet, liberalism och den Europeiska unionen”.

Sanningen är dock att många som röstade på Macron gjorde det för att stoppa Le Pen. I en undersökning gjord av Ipsos var det över 40 procent, 9 miljoner väljare, som angav ”att stoppa Le Pen” som huvudskäl till varför man gick och röstade på Macron. Endast 16 procent angav ”hans politik” som huvudskäl.

Marine Le Pen fick dock oroväckande många röster och valet kan lika lite som i Nederländerna tolkas som att högerpopulismen har besegrats. Det krävs masskamp och socialistisk politik för att stoppa Le Pen och Macrons politik kan spela Le Pen och Nationella fronten (NF) i händerna om vänstern på nytt missar ett tillfälle att organisera ett massalternativ.

Le Pen och Nationella fronten fick fler röster än i något annat val – 10,6 miljoner röster i andra omgången mot 7,6 miljoner i den första. Men Nationella fronten hade hoppats på mer och falangen runt Marion Le Pen, en annan medlem av familjedynastin, har redan börjat höja rösten mot Marine Le Pens uttalande på valnatten om att ”NF ska bli ett helt nytt parti”.

Marine Le Pen fick nästan dubbelt så många röster som hennes far Jean-Marie Le Pen fick i presidentvalets andra omgång 2002. Då segrade den traditionella högerns Jacques Chirac, som fick över 82 procent av rösterna, mot 17,8 procent för Jean-Marie Le Pen.

Missnöjet med de båda kandidaterna fick som följd att rekordmånga valde att rösta blankt. Enligt det franska inrikesdepartementet var det ett rekordstort antal blanka och ogiltiga röster – drygt 4 miljoner. Antalet blankröster (i Frankrike finns en tradition av rösta blankt som en medveten protest) var det högsta sedan den femte republiken grundades 1958. Valdeltagandet var det lägsta sedan 1969, särskilt unga och arbetslösa valde att inte rösta alls.

Om man till blankrösterna lägger de som avstod från att rösta var det en tredjedel av väljarkåren som varken stödde Macron eller Le Pen. Av totalt 47 miljoner väljare var det rekordmånga, 16 miljoner, som valde att inte stödja någon av kandidaterna. Det är den högsta noteringen på 50 år.

De som röstade blankt och ”valskolkarna” var fler än Le Pens väljare.

Vänsterns Jean-Luc Mélenchon, som fick nära 20 procent av rösterna i presidentvalets första omgång och som vann valet bland ungdomen, gjorde rätt när han efter omröstningen inom sin nya rörelse La France Insoumise (ungefär: Okuvade Frankrike) inte valde att stödja Macron och samtidigt manade till kamp mot rasismen under parollen ”aldrig Le Pen”.

Det var en uppfattning som delades av Gauche Révolutionnaire (CWI i Frankrike). ”Många är med rätta arga på detta falska val. Det är avgörande att vi överallt där det är möjligt organiserar massinitiativ mot Le Pen, mot kapitalism och rasism. Le Pen ska inte släppas fram! Det

är genom massmobiliseringar samt genom bildandet av ett kämpande massparti som verkligen försvarar arbetare, ungdomar och majoriteten av befolkningen som extremhögern kan stoppas. Le Pens valframgångar beror på att många är desperata och arga. Det är förståeligt att många kommer att rösta på Macron för att stoppa den mardröm som Le Pen och hennes parti representerar. Vi har alltid varit emot Le Pen, och kommer att fortsätta med att förespråka organisation, möten, debatter och demonstrationer för att stoppa Le Pen, men vi kommer inte att rösta på Macron”, skrev Gauche Révolutionnaire i ett uttalande efter valets första omgång i april.

Det är vänstern som har tagit kampen mot Le Pen och rasismen.

De debattörer, i många fall med partibeteckningen S, som i Sverige skymfar vänstern för att man inte valt att stödja Macron gör själva det historiska misstag som man anklagar vänstern för. ”Det är ett historiskt misstag att jämställa Macron med Le Pen. Och det kan bli ödesdigert för Macrons möjligheter att få det stöd han behöver för att kunna uppfylla sina vallöften om ”ett Frankrike som skapar chanser för alla”, skrev Dagens Arena i en ledare dagen efter presidentvalet.

I klartext betyder det att vänstern och den kampinriktade delen av den franska fackföreningsrörelsen ska kapitulera för Macron och hans kapitalistiska politik. Vinnaren på detta ”råd” är Nationella fronten och Le Pen.

Efter valet finns hotet från Le Pen kvar samtidigt som Macron försöker samla det försvagade politiska etablissemanget för att sätta sitt nyliberala program i rörelse.

Om Macron försöker genomföra sin nyliberala agenda innebär det ett ”socialt krig”, varnade Mélenchon efter söndagens presidentval.

För vänstern gäller det att försöka konsolidera de framgångar som uppnåddes i presidentvalets första omgång och den entusiasm som Mélenchons valkampanj väckte. Det finns uppgifter om att uppemot en halv miljon människor har anslutit sig till ”Det okuvliga Frankrike” och förutsättningarna finns för en verklig vänsterutmaning i det val som ska hållas till nationalförsamlingen (parlamentet) den 11 och 18 juni.

Inför valet till nationalförsamlingen har Macron omvandlat sin kampanjorganisation En Marche! (Framåt) till en partilikhedande organisation med namnet *La République En Marche* (Framåt för republiken), som bland sina kandidater har den förre premiärministern Manuel Valls (”Socialist”-partiet) och personer från den traditionella högern, Republikanerna (vilka är inte klart när Offensiv går i tryck på tisdagkväll den 9 maj).

Enligt Valls är det regerande socialdemokratiska ”Socialist”-partiet ”dött och tillhör det förflutna”. Macron var ekonomiminister i Valls regering och huvudarkitekten bakom attackerna mot arbetsrätten och den 35-timmars arbetsveckan. Kampen mot de nya arbetarfientliga lagarna, trots undantagstillståndet, öppnade en avgrunds djup klyfta mellan regeringen och arbetarna samt ungdomen. I föl hoppade Macron av den sjunkande regeringsskutan för att starta sin egen rörelse och president Hollande, ”Socialist”-partiet, var så impopulär att han inte ens försökte bli omvald.

”Socialist”-partiet är idag i sönderfall och det kan inte uteslutas att partiet går samma öde till mötes som grekiska Pasok. I presidentvalets första omgång fick partiets kandidat Benoît Hamon bara dryga 6 procent. Prognoserna inför valet till nationalförsamlingen pekar mot en total kollaps – antalet parlamentsledamöter kan reduceras till en tiondel av dagens. Inför det perspektivet är det sannolikt att fler i likhet med rättorna och Valls lämnar det sjunkande skeppet.

Även Republikanerna, den traditionella högern, är i kris. För första gången i den femte republikens historia hade varken Republikanerna eller ”Socialist”-partiet någon kandidat i andra omgången.

Hur illa ansedd den politiska kasten är åskådliggörs av att 81 procent i en färsk opinionsundersökning sa att de hyste en negativ inställning till dagens politiker, 89 procent menade att makteliten inte lyssnade och tre av fyra menade att politikerna tenderade att vara korrupta.

En överväldigande majoritet i Frankrike anser också att ekonomin är riggad för att gynna de rika.

Stora delar av det gamla illa omtyckta politiska etablissemanget samlas nu bakom Macron, vilket efter valen i juni kommer att förstärka intrycket av att bakom allt tal om ”nytt” finns den gamla politiska kasten och samma högerpolitik.

På de gamla partiernas bekostnad kan Macrons nya parti vinna framgångar i de kommande valen, men sannolikt inte nå egen majoritet.

För vänstern gäller det att hävda politisk självständighet och ställa upp med kandidater som står upp mot åtstramningspolitiken och undvika att ställa upp med kandidater mot varandra. Det brådskar att omvandla La France Insoumise (Okuvade Frankrike) från en lös kampanjorganisation till ett kämpande valalternativ. Men valen i juni är bara ett steg på vägen mot att bygga den kamprörelse och det nya socialistiska massparti som behövs för att bekämpa både Macron och hans regering samt Le Pens Front National.

Macrons program innehåller bland annat nedskärningar på nära 580 miljarder kronor under de kommande fem åren, att antalet offentligt anställda minskar med 120 000, ett nytt pensionssystem som liknar det svenska där pensionens storlek avgörs av livsinkomsten, försämrad arbetsrätt och att 35-timmarsveckan kan förhandlas bort lokalt samt sänkta bolags- och förmögenhetsskatter.

Med nedskärningar ska han betala de utlovade jobb- och utbildningssatsningarna.

Vidare vill han utvisa fler, satsa mer på EU:s gräns- och kustövervakning och enligt hans militära rådgivare, general Jean-Paul Palomeres, fortsätta Frankrikes imperialistiska militära ingripanden i andra länder. Macron är också väldigt mycket för EU och EMU (euro) samt förespråkar ”Europa först”, europeiska företag ska ha företräde vid upphandlingar.

De federalistiska drömmar – om ett enat kapitalistiskt Europa – som Macron hyser har dock i verkligheten för länge sedan körts över.

Dessutom har Frankrikes ställning gentemot Tyskland försvagats, istället för tvärtom, vilket var den franska kapitalismens förhoppning när eurosamarbetet inleddes.

Macrons övergripande mål att stärka den franska kapitalismens konkurrenskraft innebär oundvikligen att han hamnar på kollisionkurs med arbetarna och ungdomen. Att han dessutom hotar att styra med hjälp av dekret kommer att bidra till ökad ilska.

En av tio är utan jobb i Frankrike. Bland unga är det en av fyra.

De nya jobb som skapas är tillfälliga, 87 procent av alla nya jobb det senaste året är tillfälliga, oftast har det handlat om bara en månads anställning.

Till följd av kapitalismens stagnationskris och högerpolitiken har antalet fattiga ökat till 9 miljoner.

Macrons politik kommer att strö ytterligare salt i såren. Efter valen i juni kan det mycket väl bli en het höst i Frankrike.

”Arbetarna och facken tänker inte låta det bli glömt att man är motståndare till Macrons politik. Om Macron gör allvar av sitt löfte att reformera (försämra, min kommentar/PO) arbetsrättslagstiftningen, och det med hjälp av dekret om så krävs, då kan han förvänta sig revolter under de kommande månaderna och åren” (franska *The Local* den 9 maj).

Revolution

Frankrike: Bankiren vann – nu måste Upproriska Frankrike mobilisera!

IMT Frankrike

Revolution 12/5 2017

Det mest kaotiska presidentvalet i den femte republikens historia har precis avslutats. I slutet av den första omgången av presidentvalet var det redan klart vem som skulle vinna den andra omgången. Miljontals vänsterväljare röstade motvilligt på Emmanuel Macron för att besegra Marine Le Pen.

Det måste sägas att ingen av ledarna för vänstern eller fackföreningarna gav dem ett konkret alternativ för hur de skulle göra när de fick välja mellan två högerkandidater. De flesta av vänsterns ledare uppmanade bara till att rösta på "En Marches" kandidat Macron. Men han har inget starkt stöd. De 20,7 miljoner som röstade på honom inte är en homogen massa som stödjer hans politik. De som röstade på Fillon, Macron, Hamon och Mélenchon i den första omgången, och som sedan röstade på Macron i den andra omgången, är en blandning av höger- och vänsterväljare från alla klasser.

Macron förbereder sig nu på att inleda en oförsonlig offensiv mot majoritetens levnadsstandard och arbetsförhållanden. Den 25 april uttryckte Pierre Gattaz, ordförande för den största arbetsgivarorganisationen i Frankrike (MEDEF), sitt stöd för Macron, och varnade för att "Frankrike inte har råd med ytterligare fem år av halvmesyurer." Det vill säga att alla de attacker mot arbetarklassen som François Hollandes förra regering genomförde – arbetslagen, Macron-lagarna, nedskärningarna och de flera tiotals miljarder euro i subventioner som betalades ut till storföretagen – allt detta var enbart "halvmesyurer" jämfört med vad borgarklassen verkligen behöver. Utan tvekan kommer den nya presidenten att lydigt genomföra deras diktat.

Fram till andra omgången av valet till nationalförsamlingen kommer Macron utan tvekan att vara otydlig om vad hans politiska program verkligen innehåller. Om han lyckas få en majoritet i nationalförsamlingen, kommer han därefter att ta av sin mask och avslöja mycket mer hårda kontrareformer än de han har tagit med i sitt officiella program. Han kommer mer eller mindre att anta samma program som François Fillon förde fram – med andra ord det som borgarklassen behöver för att försvara sina företags "konkurrenskraft" och profitmarginaler, under rådande krisförhållanden i den franska kapitalismen. Arbetarklassens organisationer måste förbereda för detta redan idag, utan att slösa någon tid!

Men det kan inte stanna vid en mobilisering. Utgången i valet till nationalförsamling den 11 och 18 juni är inte givna på förhand. Den mäktiga dynamiken hos Jean-Luc Mélenchons rörelse Upproriska Frankrike, som gjorde att han nästan fick 20 procent i presidentvalets första omgång, kan fortsätta att växa. Upproriska Frankrike måste nu lansera en djärv och radikal kampanj med en tydlig plan för hur man ska vinna. Dess kandidater har en god möjlighet att gå vidare till andra omgången i en rad olika valkretsar.

Socialistpartiet kommer å andra sidan att gå in i alla möjliga allianser och skandalösa överenskommelser med Macrons rörelse, som för sin del kommer att söka stöd hos högern. Denna motbudande mittenröra kommer att ge stora möjligheter för vänstern.

Upproriska Frankrike kan också fortsätta att vinna över väljare från Nationella Fronten. En detaljerad undersökning av resultatet från den första omgången i presidentvalskampanjen visar att Mélenchons radikala kampanj kan dra till sig en betydande andel väljare ur arbetarklassen och bland arbetslösa, som var bestörta över korruptionen och odugligheten hos regeringspartierna och som vanligtvis skulle ha röstat på Nationella Fronten. Denna rörelse kan och måste fortsätta.

Den miserabla "Republikanska fronten"

Mellan den första och andra omgången gjorde den så kallade republikanska fronten en massa väsen av sig om Nationella Fronten. En stor del av väljarkåren förstod ironin i detta, eftersom denna "front" främst bestod av politiska ledare som personligen är direkt ansvariga för Nationella Frontens framväxt under de senaste tjugo åren. Deras hyckleri och cynism visste inga gränser då de förfärad sig över Mélenchons val att inte stödja Macron i andra ronden.

Upproriska Frankrikes ledare gjorde dock ett korrekt val då han stod emot denna press och inte drogs in i den republikanska frontens trask. Denna "front" spelade nämligen Nationella Fronten rakt i händerna genom att ge dem möjligheten att profilera sig själva som "systemets enda fiende". Igår sa till exempel Marine Le Pen: "De politiska formationer som tog på sig ansvaret att välja herr Macron har misskrediterat sig själva och förlorat all legitimitet i fråga om att erbjuda ett alternativ, eller ens en trovärdig opposition." Marine Le Pen fick 10,6 miljoner röster – 5,1 miljoner fler än hennes far fick i maj 2002. 2002 ökade Jean-Marie Le Pen med 700 000 röster i presidentvalets andra omgång. Denna gång ökade Marine Le Pen sitt röstantal i andra omgången med tre miljoner röster. Verkligen en lyckad republikansk front!

Kommunistpartiet (PCF) är alltid måna om att göra varje möjligt misstag. Den 23 april uppmanade de folk att rösta på Macron. De förklarade att de efter att ha röstat på Macron den 7 maj, direkt skulle börja kämpa mot hans politik. Men den här nya "tvåstadieteorin" håller inte. Inom bara en månads tid är den första rundan av valen till nationalförsamlingen, och då kommer det att bli ett antal debatter där högern, "En Marche" eller LR-republikanerna, kommer att stå mot Nationella Fronten. Om PCF:s ledare ska hålla sig till den republikanska fronten, kommer de enligt sin egen logik att bli tvungna att rösta för högern, återigen för att "stoppa Nationella Fronten". Detta var också partiets ställning i regionvalen 2015. Sammanfattningsvis föreslår PCF:s ledarskap att man ska kämpa mot högern... bortsett då från när man istället röstar på dem!

Resultaten från Upproriska Frankrikes interna samråd förra tisdagen, då frågan gällde vilken inställning rörelsen skulle ta inför andra omgången, visade att farsen med den republikanska fronten inte gick hem hos en växande grupp av ungdomar och arbetare. Att 65 procent av Upproriska Frankrikes aktivister vägrade stödja idén att rösta på Macron i andra omgången var en tydlig signal. Vi kan inte bekämpa Nationella Fronten genom att rösta på högerpartier. En seriös kamp mot Nationella Fronten innefattar en mobilisering av ungdomar och arbetare kring ett program som bryter med kapitalismen, eftersom det är just detta system som gör att folk röstar på Nationella Fronten. Detta tillsammans med de senaste tjugo årens vänsterregeringarnas oförmåga att lösa massornas problem. Vänstern och arbetarrörelsen måste återigen ställa sig bakom idéerna och programmet för en revolutionär samhällsförändring. Vi i *Révolution* (IMT Frankrike) försvarar dessa idéer, och detta program. Och vi bjuder in dem som vill vara med i kampen att gå med oss.

Översättning: Ylva Vinberg och Elsa Rohlén)

Original: [France: The banker wins - Now 'Rebellious France' must mobilise!](#)